

Ett samlat styre – en bakvänd tanke

Artikeln publicerad i Sydsvenskan 2011-09-05

Per T Olsson på Sydsvenskan skrev i söndagens krönika: *”Till saken hör också att Libyen egentligen är en artificiell statsbildning, baserad på en sammanslagning av tre separata regioner, Tripolitanien, Cyrenaika och Fezzan, som Benito Mussolini och de italienska kolonistörerna genomförde på 1930-talet. Förutsättningarna för ett samlat och demokratiskt styre kunde med andra ord vara bättre.”*

Det europeiska statssystemet är en sentida konstruktion. Nästan alla stater är därför "artificiella statsbildningar, baserade på sammanslagning av separata regioner". Det statliga nationsbyggandet har skett på bekostnad av de historiska, kulturella och språkliga regionernas existens, vilket utgjort grogrund för otaliga krig och konflikter.

Den senaste tidens utveckling i Mellanöstern är ett påtagligt resultat av statsmakternas oförmåga att bygga upp en hållbar politisk och administrativ regional organisation som kan medverka till någon form stabilitet oavsett vem som för tillfället har makten i staten.

Egypten består av 17 regioner – visserligen med begränsat självstyre men de finns. I Libyen styrdes allt av en enväldshärskare. Exemplet Egypten och Libyen visar att stater med någon form av regional organisation, klarar sig överlag bättre än de som helt styrs från en central punkt.

Men denna slutsats lyser med sin frånvaro i Sydsvenskans analys. I stället söker man efter ett ”samlat och demokratiskt styre” i Libyen – som om den samlade staten är ett ofrånkomligt självändamål.

Man borde istället förespråka ett starkt regionalt självstyre i Tripolitanien, Cyrenaika och Fezzan och ett mindre dominerande centrum för att förhindra att nästa despotiska enväldshärskare i Libyen dyker upp och använder oljepengarna till att finansiera nya vansinnesdåd mot den egna befolkningen.

Göran Hansson